

Scénář k reportáži o Věře Pospíšilové

Dnes je 26. ledna. Nacházíme se v Praze u Věry Pospíšilové, babičky jedné z nás. Natáčíme její příběh pro projekt Příběhy našich sousedů

„Tak já jsem se narodila v Brně, ale maminku tam převezli z malého městečka Klobouky u Brna.“

V Kloboucích žila paní Pospíšilová s rodiči a sestrou, později i s bratrancem, který přišel o rodiče.

„Můj dědeček si ve 20. letech pořídil mlýn a ve 30. letech ho předal mému tatínkovi, ten se v roce 34 oženil a byl teda mlynář.“

O rodinný mlýn ale rodina přišla v padesátých letech v rámci kolektivizace.

„Na začátku 50. let přišli nějací pánové a dům združstevnili, tatínka vyhodili, nechali tam národního správce, který teda ten mlýn přivedl k hroznému úpadku a zdevastování.“

Chátrání rodinného majetku rodina sledovala na vlastní oči. Byla totiž nucena se přestěhovat do přístavby u mlýna, kde jim pouze zazdili dveře mezi mlýnem a přístavbou.

Komunisté nejdříve nechtěli nechat paní Pospíšilovou studovat, poté ji alespoň dovolili nastoupit na obchodní školu s podmínkou úspěchu u přijímacích zkoušek. Po studiu se paní Pospíšilová vdala za Ladislava Pospíšila. To už ale byla uvolněná 60. léta.

„Byl to muzikant hrál v české filharmonii a tam byly úplně jiné podmínky k životu. Komunisti tam skoro žádní nebyli a když tak jenom jako. Jezdilo se do zahraničí. Neříkali si tam soudruhu, soudružko a čest práci, co se všude muselo. Takže vlastně jsme žili trochu atypicky.“

V roce 1969, rok poté, co do tehdejšího Československa vtrhla okupační vojska Varšavské smlouvy, odcestovala paní Pospíšilová s manželem kvůli jeho práci do Švýcarska.

„ Bylo to tam krásný, ale mě bylo pořád... to nebyla emigrace. To bylo, museli se odvádět peníze, který děda vydělal. Asi 20% ze mzdy možná 25 se muselo odevzdat.“

Pospíšilovi se pak s nejstarší dcerou rozhodovali, zda emigrovat nebo ne. Nakonec se rozhodli vrátit zpátky do Československé socialistické republiky.

V 80. letech začala paní Pospíšilová pracovat jako stenografka v novinách, nejdříve v reklamním oddělení, později v Lidové demokracii, což byly noviny Československé strany lidové.

A jaké je její životní moudro?

„ No já bych si myslela, abyste dělali všichni, na co máte nadání a schopnosti. Jinak platí ty hesla od těch našich dvou nejlepších prezidentů, což je Masaryk a Havel, to o tý pravdě, to znáte. Pravda vítězí a Pravda a láska at' zvítězí nad lží a nenávisť.“